

— „Значи, съгласенъ си, — казахъ обрадванъ, и още сега ще отидешъ, а онова, което съмъ общалъ, ще ти го дамъ“.

— „Ей, сега ще отидж да се обуча, ще си вземж една дрѣха и ще заминж; бѣдете спокойни“ — каза момъка, съ нѣкакво удоволствие, че ще послужи на нѣкогашенъ свой началникъ.

На 6 Августъ, — Прѣображение, — войниците празнувахъ. Деньтъ бѣ слънчевъ и чрѣзмѣрно топълъ, особено отъ обѣдъ. Дълбока тишина царуваше, както въ лагера, тъй и изъ Перникъ, почивахъ войници, почивахъ и офицери, унесени въ дълбокъ и невзмутимъ сънъ. По нароветѣ въ кръчмата се бѣхъ натъркаляли нѣколко офицери сладко заспали, между които бѣхъ и азъ, но не спѣхъ; цѣлъ бѣхъ вдаденъ въ мисълта за момъка отъ Църква да ли той е отишелъ, и какъ е свършилъ работата. Почти бѣхъ увѣренъ, че тази сутринъ той е билъ въ София и трѣбваше вече да го очаквамъ отъ часъ на часъ да се яви при мене и ми извѣсти за извършеното. Около 3 часътъ влѣзъ единъ войникъ отъ мойта рота и ми каза, че въ вътрѣшния дворъ ме чака единъ селенинъ. Зарадванъ изкокнахъ на вѣнка, за да видж момъка и го изслушамъ какво е направилъ, но вмѣсто него, видѣхъ баща му, който веднѣга пристѣпи къмъ мене и като се огледа наоколо и видѣ че нѣма никой, сконфузено смжнка нѣщо, извади изъ пазухата писмото и 5 левката и ми ги подаде! Разочарованието ми не се подаваше на описание; въ яда, въ минутното пламване на душата, плюснахъ му една нецензурна дума и, трѣперящъ като листъ отъ ядъ, отидохъ въ стаята и легнахъ. Повикахъ Маркова и му съобщихъ за неудачата.